

THE CHINA THAT EUROPEANS DISCOVERED: THE MING DYNASTY POPULATION GROWTH

Hongwu havia somniat amb comunitats rurals estàtiques i autònomes. Però, de fet, l'expansió de la terra arable va incrementar àmpliament la productivitat agrícola, va produir un superàvit agrícola massiu i va fomentar una economia de mercat i un creixement espectacular de la població.

La història oficial Ming documenta una població inicial de 65 milions, seguint a les rebel·lions, fams i epidèmies que havien reduït la població durant la caiguda de la dinastia Yuan. Si mireu al gràfic, veureu que 60 milions havia sigut la població mitjana de Xina des del primer imperi. Però els investigadors moderns han deduït un altre resultat, assumint que els Ming van continuar amb el creixement de la població que havia començat amb els Song. L'estimació mitjana planteja que la població xinesa a mitjans del període Ming era de 155 milions.

A mitjan segle XVII, al final de la dinastia, es calcula que les xifres s'havien disparat fins als 268 milions. Això explicaria per què Martín de Rada, al visitar Xina l'any 1575, va exclamar que hi havia "una infinitat de xinesos". Aquest impressionant creixement de la població es basa en causes internes bàsiques, tals com l'absència de grans guerres durant 250 anys, i el continu augment de la producció agrícola. Els avenços al coneixement mèdic també s'han de tenir presents. La medicina i les farmacopees havien experimentat un desenvolupament suau amb les dinasties Song, Jin i Yuan, i la medicina xinesa va arribar al cim amb els Ming, tant a la diagnòsi com a les tècniques quirúrgiques. Els llibres mèdics s'havien difós àmpliament. Martín de Rada, per exemple, en va comprar un sobre diagnòsi prenatal. Les enciclopèdies de medicina familiar eren molt emprades i cap a la fi del segle XVI, Li Shizhen va publicar la millor farmacopea del món, el "Bencao Gangmu": el "Compendi de matèria mèdica".

Totes les ciutats xineses tenien moltes farmàcies, sovint especialitzades als tractaments prescrits per les diferents escoles de medicina. Fem una ullada a tres d'aquestes que apareixen a un mateix rotlle de la dinastia Ming. La primera, localitzada al costat d'una llibreria, s'especialitza en medicina interna i malalties estranyes. La segona, al costat d'una botiga de sopes d'ús mèdic, disposa d'una gran

varietat de plantes medicinals. La tercera s'especialitza en tot tipus de malalties infantils, tant internes com externes.

Comparada amb la resta del món, la gent xinesa als temps dels Ming gaudia d'una bona salut envejable. Però s'ha de tenir present un factor extern per a entendre el creixement de la població: la introducció de plantes americanes. Primer van arribar els moniatos i el blat de moro, que es van estendre ràpidament degut al seu alt valor nutritiu i la seva capacitat d'adaptació en terres difícils i pobres on altres plantes no podien créixer. Els cacauets i les patates també van arribar d'Amèrica, i totes aquestes plantes noves van proveir l'aliment bàsic als temps en què l'arròs o el blat escassejaven, i van contribuir amb això a l'augment de la població. Afegim, a més, que el tabac també va arribar al sud-oest xinès cap a la fi del segle XVI, i que també es va expandir ràpidament per tot el país. Els nous mètodes de cultivar el cotó, introduïts al sud amb els Song, es van difondre amb rapidesa per tota Xina i el cotó va començar a rivalitzar amb el rami com a roba còmoda dels pobres. Cap a mitjans del període Ming, la roba de cotó ja havia esdevingut la roba quotidiana de les poblacions urbanes, suposant una millora substancial de les seves vides quotidianes.

En aquesta part del rotlle Ming podeu observar l'ús generalitzat de la roba de cotó, tal com una botiga de roba de cotó de segona mà. El sud mai va perdre la primacia econòmica, demogràfica i política que el caracteritzava des de la dinastia Song. Botigues com aquesta, que anuncia productes del sud, estaven de moda a totes les ciutats xineses importants. Fins i tot amb aquest augment de població, els nens tenien millors oportunitats que les nenes. Mirant aquest gràfic, sembla que a tot arreu hi havia dos nens per cada nena. En part, això es devia al fet que les famílies eren reticents a l'hora d'enregistrar les nenes i pagar impostos per elles, atès que les nenes abandonarien la llar aviat i no comportaven beneficis per a la família. Però també corrobora el que molts observadors van assenyalar, que les nenes petites eren víctimes d'infanticidi tot i que això estava penat pel codi legal Ming. El mètode més habitual, ja en ús als temps dels Song, era ofegar la nena recent nascuda en una pica d'aigua emplaçada sota el llit de la mare. Això és el que apareix als texts xinesos com a "banyar el nadó". I als temps difícils, les noies sempre eren venudes abans que els nois, i no les tornaven a veure mai més. Si afegim a més l'embenat de peus que turmentava la seva infantesa, és ben clar que els períodes Ming i Qing no van ser bons temps per a les dones xineses.